

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΔΕΛΦΩΝ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΝΕΩΝ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ
**ΔΕΛΦΙΚΕΣ
ΕΟΡΤΕΣ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟ
ΔΡΑΜΑ**

90ή επέτειος Α' Δελφικών Εορτών

30 Ιουνίου - 5 Ιουλίου 2017

40 χρόνια

από την ίδρυση του

**Ευρωπαϊκού
Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών**

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

I. ΗΜΕΡΙΔΑ	3
II. ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ	8
III. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ	10
IV. ΕΠΙΤΕΛΕΣΕΙΣ - ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ	12
V. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ	14
VI. ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ	16
VII. ΘΕΑΤΡΟ ΦΡΥΝΙΧΟΣ	17

Ι. ΗΜΕΡΙΔΑ

Από τη «Δελφική Ιδέα» του Άγγελου στη σκηνική πράξη της Εύας Σικελιανού

Κυριακή 2 Ιουλίου, 16.00-20.00, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ομιλητές

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

Οι «Ικέτιδες» των Δελφικών Εορτών

Η εισήγηση επικεντρώνεται στην ανάλυση της παράστασης των *Ικετίδων* του Αισχύλου που παρουσιάστηκε μαζί με τον *Προμηθέα Δεσμώτη* στις Β' Δελφικές Εορτές, σε σκηνοθετική επιμέλεια της Εύας Πάλμερ. Μέσα από την κριτικογραφία της εποχής επιχειρεί να ανασυστήσει την παράσταση με έμφαση στο ρόλο και τη λειτουργία του Χορού.

Η Κατερίνα Αρβανίτη είναι Επίκουρη Καθηγήτρια στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών. Έχει σπουδάσει Κλασική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος του Πανεπιστημίου του Λονδίνου (University College) και του Reading.

Η διδακτορική της διατριβή εκπονήθηκε στο Πανεπιστήμιο του Kent από το οποίο και έλαβε τον τίτλο της διδάκτορος στις Θεατρικές Σπουδές. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στις σύγχρονες προσεγγίσεις του αρχαίου ελληνικού δράματος στους νεότερους χρόνους.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΑΡΣΕΝΙΟΥ

Η επιτελεστικότητα στο «Δελφικό λόγο» του Άγγελου Σικελιανού

Στην ανακοίνωση θα επιχειρηθούν κάποιες επισημάνσεις για το *Δελφικό Λόγο* (1927) του Άγγελου Σικελιανού στα πλαίσια της λογοτεχνικής πραγματολογίας και του φιλοσοφικού της αντιστοίχου, της θεωρίας των γλωσσικών πράξεων. Ο ποιητής που βασίζεται στην επιτέλεση, είτε ο λόγος του ακολουθεί το δικανικό μοντέλο (ο δέκτης βρίσκεται σε θέση εξουσίας και ο πομπός υιοθετεί τη διήγηση) είτε το συμβουλευτικό (ο πομπός ακολουθεί αποδεικτική διαδικασία με προθέσεις συχνά πολιτικής επιχειρηματολογίας) είτε το επιδεικτικό (ο πομπός έχει στόχους εγκωμιαστικούς και μέσα περιγραφικά), ολοκληρώνει την ρητορική του πρακτική (εύρεση, τάξη, λέξη) ενισχύοντάς την και με πράξεις μη αμιγώς λεκτικής επικοινωνίας: την απομνημόνευση και την υπόκριση· οι δείκτες του, τα «φυσικά του σημεία», συγκεντρώνονται έτσι στην ανταπόκρισή του με το «εσύ». Από την έρευνα προκύπτει η συχνή εμπλοκή του πρώτου και τρίτου ενικού προσώπου στο ποίημα, η εκτεταμένη χρήση του ρήματος «είπα» σε πρώτο ενικό πρόσωπο και παρελθοντικό χρόνο, καθώς και η αμεσότητα στους διαλόγους και η αποστροφή σε δεύτερο ενικό πρόσωπο. Όλα αυτά οδηγούν σε συμπεράσματα σχετικά με την έντονη δραματικότητα του ποιήματος, συχνές αλλαγές στη μεταβολή των ταυτοτήτων του ομιλητή παράλληλα με τις εναλλαγές των ρηματικών προσώπων και τη χρήση των επιφωνημάτων, παραπέμπουν στη δραματικότητα και την επιτελεστικότητα του *Δελφικού Λόγου*, συνδέοντας την ποίηση με την πράξη.

*Η Ελισάβετ Αρσενίου, Καθηγήτρια Νεοελληνικής Φιλολογίας του Τμήματος Ελληνικής Φιλολογίας του Δ.Π.Θ., είναι πτυχιούχος του Τμήματος Φιλολογίας του Α.Π.Θ. Έλαβε το μεταπτυχιακό και διδακτορικό της δίπλωμα στη Νεοελληνική Φιλολογία από το Κέντρο Οθωμανικών, Βυζαντινών και Νέων Ελληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου του Birmingham της Αγγλίας. Έχει διδάξει στο Τμήμα Φιλολογίας του Πανεπιστημίου της Κρήτης και στο Τμήμα Ελληνικής Φιλολογίας του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης όπου και εργάζεται ως καθηγήτρια. Οι δημοσιεύσεις της αφορούν ζητήματα μοντερνισμού και πρωτοπορίας της ελληνικής λογοτεχνίας. Βιβλία της: *Νοσταλγοί και Πλαστοουργοί: έντυπα, κείμενα και κινήματα στη μεταπολεμική λογοτεχνία* (2003), *Οδυσσία, κείμενο πολιορκίας*, (2005), *Γερτρούδη Στάν, Τρυφερά Κουμπιά. Αντικείμενα - φαγητά – δωμάτια, μετάφραση και επίμετρο* (2008), *Η ρητορική της ουτοπίας: μελέτες για τη μετάβαση στη νέα πρωτοπορία. Πέντε δοκίμια πάνω στο έργο του Ανδρέα Εμπειρικού* (2009), *Χιλιάδα* (2011), *Πρακτική εισαγωγή στην μελέτη της νεοελληνικής λογοτεχνίας: ορολογία, μεθοδολογία, θεωρία* (2012), *Κ.Π. Καβάφης: η αξία της ποίησης* (2016).*

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΚΟΥ

Ζητήματα χώρου στις παραστάσεις των Δελφικών Εορτών

Η ανακοίνωση θα εξετάσει τη στενή σχέση των παραστάσεων του *Προμηθέα Δεσμώτη* και των *Ικετίδων* του Αισχύλου, που δόθηκαν στο πλαίσιο των Δελφικών Εορτών (1927 & 1930) σε σκηνοθεσία Εύας Πάλμερ-Σικελιανού, με τον τόπο των Δελφών, το φυσικό τοπίο που τις περιέβαλλε

καθώς και με τον αρχιτεκτονικό τύπο του θεάτρου όπου παίχτηκαν. Παράλληλα, θα εξετάσει τη λειτουργία του τοπίου, του «μεγαλειώδους περιβάλλοντος» των Δελφών, που «μάγεψε» τους παρευρισκόμενους και αναδείχτηκε σε πρωταγωνιστή των Εορτών. Τέλος, θα επισημάνει τη σημασία του «ιερού» τόπου των Δελφών για τη γένεση και πραγματοποίηση των Δελφικών Εορτών εν γένει καθώς και των συγκεκριμένων παραστάσεων. Τα τρία αυτά στοιχεία του χώρου, τόπος, τοπίο και θεατρικός χώρος, δέθηκαν αξεδιάλυτα στις εν λόγω παραστάσεις με τρόπο που θα μπορούσε κανείς να τις ονομάσει παραστάσεις site-specific avant la lettre.

Η Παναγιώτα Κωνσταντινάκου είναι διδάκτωρ Θεατρολογίας του Τμήματος Θεάτρου του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κάτοχος μεταπτυχιακού στις Θεατρικές Σπουδές από το Πανεπιστήμιο της Γλασκώβης και τελειόφοιτη στο ΠΜΣ «Τεχνολογίες της Πληροφορίας και της Επικοινωνίας για την Εκπαίδευση», ΕΚΠΑ/ Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας / ΤΕΙ Πειραιά.

Έχει παρουσιάσει ανακοινώσεις με θεατρολογικά και θεατροπαιδαγωγικά θέματα σε ημερίδες και συνέδρια στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει πραγματοποιήσει δημοσιεύσεις σε πρακτικά συνεδρίων, σε περιοδικά και σε θεατρικά προγράμματα. Μεταφράσεις της θεατρολογικών κειμένων έχουν δημοσιευτεί σε θεατρικά προγράμματα. Στο θέατρο έχει συνεργαστεί ως δραματουργός σε παραστάσεις στο Εθνικό Θέατρο, το Θέατρο Τέχνης, το Φεστιβάλ Αθηνών, τη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, το ΔΗΓΕΘΕ Σερρών, καθώς και στο θέατρο Αμόρε, το θέατρο Επί Κολωνών, το θέατρο Χώρα, το θέατρο Εμπρός, το BIOS, την ομάδα Grasshopper, τις Όπερες των Ζητιάνων, τη Δρώσα Τέχνη, το Φεστιβάλ Youthi σε παραστάσεις των σκηνοθετών Α. Αζά, Έ. Λυγίζου, Σ. Βγενοπούλου, Έ. Θεοδώρου, Η. Βογιατζηδάκη, Μ. Πανάγου κ.α.

ΝΑΤΑΛΙ ΜΗΝΙΩΤΗ

Φεστιβάλ Συρακουσών - Δελφικές Εορτές: εκλεκτικές συγγένειες και συγκρίσεις στο ιδεολογικό περιβάλλον και στο δραματικό χορό

Την ίδια εποχή που προετοιμάζονται από τους Σικελιανούς και τους συνεργάτες τους οι Δελφικές Εορτές του 1927 και του 1930, στη γειτονική Σικελία οργανώνεται μια σειρά παρόμοιων εκδηλώσεων, στο ήδη από το 1914 θεσμοθετημένο Φεστιβάλ των Συρακουσών. Πρόκειται για τον Πέμπτο και Έκτο φεστιβαλικό Κύκλο αντίστοιχα, ο καθένας εκ των οποίων προγραμματίζεται να πραγματοποιηθεί μόλις λίγες μέρες πριν τις εκδηλώσεις στους Δελφούς. Η εισήγηση θα αναφερθεί στην ιδεολογική βάση και σε στοιχεία της οργάνωσης των δύο Φεστιβάλ· στη συνέχεια, με στόχο να εξακριβωθεί αν και σε ποιο βαθμό υπηρετήθηκε το όραμα και επαληθεύθηκαν οι προθέσεις των διοργανωτών, θα την απασχολήσει ο τρόπος που επέλεξε ο κάθε θεσμός να παρουσιάσει στη σκηνή τον αρχαίο δραματικό Χορό. Τέλος ιδιαίτερη μνεία θα γίνει στις «αιρετικές» παραστάσεις των Συρακουσών και το Χορό τους το 1927, καθώς και στο ρόλο που παίζουν στην εξαγωγή συμπερασμάτων όταν συγκρίνονται με τις αντίστοιχες των Δελφικών Εορτών.

Η Ναταλί Μηνιώτη είναι Διδάκτωρ θεατρολογίας του Τμήματος Θεάτρου του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (2016), με θέμα την «Παρουσίαση και ερμηνεία των θεατρικών παραστάσεων του αρχαίου ελληνικού δράματος στο Φεστιβάλ των Συρακουσών (1914-1939)». Πτυχίο Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας στο ίδιο Πανεπιστήμιο (1995) και κατόπιν μεταπτυχιακές σπουδές στη Θεωρία και Πρόσληψη Αρχαίου Ελληνικού Δράματος στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών (2009). Συνεργασίες ως δραματολόγος σε παραστάσεις του Φεστιβάλ Αθηνών, του Εθνικού Θεάτρου και αλλού. Διδασκαλία ιστορίας θεάτρου και θεωρίας αρχαίου δράματος σε δραματικές σχολές. Πρόσφατα το ερευνητικό της ενδιαφέρον έχει στραφεί στη μελέτη παραστάσεων της αθηναϊκής σκηνής, που κινούνται στο ευρύτερο πεδίο του μεταμοντερνισμού.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΠΑΡΜΠΟΥΣΗ

Η συμβολή της Εύας Πάλμερ ως χορογράφου στις Δελφικές Εορτές και η σχέση της με τους Ντάνκαν

Οι Δελφικές Εορτές σχετίζονται με την αναζήτηση της ελληνικότητας, την τόνωση της εθνικής ταυτότητας και τη σύνδεση με το αρχαίο παρελθόν. Η Εύα Πάλμερ, μαζί με τον Άγγελο Σικελιανό, ύστερα από μακροχρόνια προετοιμασία συμβάλλουν στην πραγματοποίηση των Εορτών το 1927. Πηγή έμπνευσης ήταν ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός, η αρχαία τραγωδία, η βυζαντινή μουσική και η λαϊκή τέχνη. Η Πάλμερ, μέσω των αδελφών Ντάνκαν, της Ισιδώρας και του Ραϋμόνδου, αλλά και με προσωπική έρευνα, θα ανακαλύψει την Ελλάδα και θα βοηθηθεί να αναβιώσει τον αρχαίο χορό και συγκεκριμένα τη χορογραφία στο αρχαίο δράμα. Αναμφίβολα, πρέπει να τονισθεί ότι το έργο της Πάλμερ ήταν πολύ σημαντικό για την Ελλάδα, με δεδομένα την κατάσταση της χώρας εκείνη την εποχή και την αναβίωση των παραστάσεων αρχαίου δράματος που ακολούθησε. Σύμφωνα με αρκετούς μελετητές, οι Δελφικές Εορτές έδειξαν το δρόμο για την παρουσίαση και τη χορογραφία του Χορού της τραγωδίας.

Η Βασιλική Μπαρμπούση, Καθηγήτρια στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, είναι απόφοιτος της σχολής χορού της Ραλλούς Μάνου και του ΤΕΦΑΑ Αθηνών. Συνέχισε τις σπουδές της στη Ν. Υόρκη στη σχολή της Martha Graham και του Erick Hawkins. Σπούδασε χορογραφία και αυτοσχεδιασμό με τον Robert Ellis Dunn. Από το Columbia University (Teachers College) πήρε Master of Arts και διδακτορικό δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Το 1987 δημιούργησε την ομάδα χορού Ωκυρρόη, με την οποία έδωσε παραστάσεις. Δίδαξε στο Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου και στην επαγγελματική σχολή χορού της Δέσποινας Γρηγοριάδου. Συνεργάστηκε ως χορογράφος με το Εθνικό Θέατρο καθώς και με άλλα θέατρα. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εστιάζονται στην Ιστορία του Χορού, τη Διδασκαλία, τη σχέση Χορού-Θεάτρου, στη Χορογραφία και τη Χορογραφία στο αρχαίο δράμα. Είναι συγγραφέας δύο βιβλίων. (Ο Χορός στον 20ό αιώνα Σταθμοί και Πρόσωπα, η Τέχνη του χορού στην Ελλάδα τον 20ό αιώνα: Σχολή Πράτσια: Ιδεολογία-Πράξη-Αισθητική).

ΛΙΝΑ ΡΟΖΗ

Υφαίνοντας το αφήγημα της ελληνικότητας: Εύα Σικελιανού, Λύκειο των Ελληνίδων και Δελφικές Γιορτές

Η διαδρομή της Εύας Πάλμερ-Σικελιανού από την εποχή της πρώτης επίσκεψής της στην Ελλάδα και της συνάντησής της με τον Άγγελο Σικελιανό μέχρι την περίοδο διοργάνωσης των πρώτων και των δεύτερων Δελφικών Γιορτών έχει συχνά αποτελέσει αντικείμενο έρευνας από τους ιστορικούς και από τους μελετητές και τους ιστορικούς του θεάτρου, οι οποίοι συζητούν την συμβολή της στις πρώτες απόπειρες της σκηνικής αναβίωσης του αρχαίου δράματος στην Ελλάδα του μεσοπολέμου και την ιδεολογική τους συσχέτιση με την εθνική ταυτότητα.

Οι Δελφικές Γιορτές έχουν επίσης μελετηθεί ως πρότυπο μιας πολιτιστικής διοργάνωσης που περιελάμβανε εκτός από το θεατρικό και το αθλητικό μέρος, τα οποία συνδέονταν άμεσα με την αρχαιότητα, και βιοτεχνική έκθεση με σύγχρονα αγροτικά προϊόντα και δείγματα της λαϊκής χειροτεχνικής παράδοσης. Συνδυάζοντας την προβολή της αρχαιότητας με τη σύγχρονη Ελλάδα, η διοργάνωση λειτούργησε ως σημαντικό παράδειγμα της σύνδεσης του αρχαίου και του σύγχρονου πολιτισμού με την οικονομία του τουρισμού.

Η ανακοίνωση επικεντρώνεται στη δεύτερη αυτή διάσταση των Δελφικών Γιορτών, εστιάζοντας ειδικότερα στις διαφορετικές όψεις της συνεργασίας της Εύας Πάλμερ-Σικελιανού με το Λύκειο των Ελληνίδων. Θα διερευνηθεί κατά πόσο ο λόγος για τη γυναικεία χειραφέτηση που αναπτύσσεται στο πλαίσιο του πρώτου φεμινιστικού κινήματος αντανακλάται στις πρωτοβουλίες της Σικελιανού και στη δουλειά του Λυκείου Ελληνίδων, αλλά και πώς σταδιακά αποσιωπάται προκειμένου να ενσωματωθεί στο πεδίο της εθνικής αφήγησης.

Η Λίνα Ρόζη είναι Επίκουρη Καθηγήτρια στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών. Τα διδακτικά και ερευνητικά της ενδιαφέροντα στρέφονται γύρω από τις σύγχρονες τάσεις της ευρωπαϊκής και ελληνικής δραματουργίας, τη θεωρία και την ερμηνεία του θεάτρου και του πολιτισμού του 20^{ου} αιώνα και ειδικότερα τα μοντέλα ανάλυσης που προέρχονται από διαφορετικά πεδία της κριτικής θεωρίας (πολιτισμικές σπουδές, μετα-αποικιακή θεωρία). Στις δημοσιεύσεις της περιλαμβάνονται μελέτες για τη σύγχρονη ελληνική δραματουργία και το σύγχρονο γαλλόφωνο θέατρο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΙΩΨΗ

Ο ρόλος της μουσικής στην αναβίωση της αρχαίας τραγωδίας των Δελφικών Εορτών (1927 και 1930) ως συμβολή της Εύας Πάλμερ-Σικελιανού (1874-1952)

Στόχος της ανακοίνωσης είναι να θέσει εκ νέου ζητήματα που αφορούν τη συμβολή της Εύας Πάλμερ-Σικελιανού στη διοργάνωση των Δελφικών Εορτών υπό το πρίσμα των απόψεών της για τη θέση της μουσικής στο αρχαίο δράμα και της συμβολής της στην υλοποίησή τους σε αυτές τις εορτές. Άλλωστε, είναι ιδιαίτερα σημαντικός ο ρόλος που απέδωσε η Πάλμερ στη μουσική κατά την αναβίωση του αρχαίου θεάτρου στις Δελφικές Εορτές. Εάν αναλογιστούμε ότι τα τελευταία χρόνια πριν από αυτές η μουσική είχε περιοριστεί σαν στοιχείο των σκηνικών παρουσιάσεων του αρχαίου θεάτρου, μπορούμε να πούμε ότι η Εύα ήταν αυτή που καθιέρωσε εκ νέου τη μελοποίηση των χορικών. Παράλληλα, έφερε στο προσκήνιο το φλέγον ζήτημα που αφορά στην αναζήτηση του είδους της μουσικής που είναι κατάλληλο για το αρχαίο θέατρο. Σε αυτό το πρόβλημα έδωσε τη δική της υπεύθυνη λύση βασιζόμενη σε πολύχρονη έρευνα, θεωρητική κατάρτιση, αλλά και ιδεαλισμό και πίστη στο στόχο που έθεσε από κοινού με τον Άγγελο Σικελιανό.

Η Αναστασία Σιώψη είναι Καθηγήτρια στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Ιονίου Πανεπιστημίου με ειδικότητα στην «Αισθητική της Μουσικής». Οι κύριες ερευνητικές δραστηριότητές της, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, είναι κυρίως για τη γερμανική ρομαντική μουσική, ιδιαίτερα τα μουσικά δράματα του Ρίχαρντ Βάγκνερ, όπως επίσης

και για τη νεοελληνική έντεχνη μουσική, ιδιαίτερα το έργο του Μανώλη Καλομοίρη και ζητήματα αισθητικά και ιδεολογικά της εποχής της Εθνικής Μουσικής Σχολής, τις ελληνίδες συνθέτριες, καθώς και για τη μουσική σε μορφές αναβίωσης του αρχαίου ελληνικού δράματος στη νεότερη Ελλάδα.

Έχει συγγράψει τις μονογραφίες με τίτλους Τρία δοκίμια για τον Μανώλη Καλομοίρη (Αθήνα: Ελληνικές Μουσικολογικές Εκδόσεις 4, Μουσικός Εκδοτικός Οίκος Παπαρηγορίου-Νάκας, 2003), Η Μουσική στην Ευρώπη του δέκατου ένατου αιώνα, (Αθήνα: Εκδόσεις Γιώργος Δαρδανός [Gutenberg], 2005), Η νεοελληνική πολιτισμική φυσιογνωμία μέσα από το ρόλο της μουσικής σε αναβιώσεις του αρχαίου δράματος (Μουσικές διαδρομές ως αντανάκλασεις της αρχαίας στη νεότερη Ελλάδα) (Αθήνα: Εκδόσεις Gutenberg, 2012) και 200 χρόνια από τη γέννηση του Ρίχαρντ Βάγκνερ (1813-1883): Δοκίμια για την αισθητική του έργου του (Αθήνα: Ελληνικές Μουσικολογικές Εκδόσεις 16, Μουσικός Εκδοτικός Οίκος Παπαρηγορίου-Νάκας, 2013).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΑΤΣΟΥΛΗΣ

Στοιχεία διαπολιτισμικότητας στις Δελφικές παραστάσεις της Εύας Πάλμερ-Σικελιανού

Η ανακοίνωση ανιχνεύει στοιχεία διαπολιτισμικότητας στις εκ πρώτης όψεως αρχαιοπρεπείς Δελφικές παραστάσεις της Εύας Σικελιανού, γεγονός που συνιστά δείγμα πρωτοποριακής σκέψης και πρωτότυπων για την εποχή επαγγελματικών αναζητήσεων - στοιχεία τα οποία αφενός απορρίπτουν την κατάταξή της Πάλμερ-σκηνοθέτιδας στον «κοσμικό ερασιτεχνισμό» και αφετέρου συνάδουν και προωθούν εντέχνως και με αισθητικά εργαλεία την «υπερπολιτική» αντίληψη του Άγγελου Σικελιανού η οποία συνήθως υπερκαλύπτεται από την ελληνοκεντρική ιδεολογία του.

Ο Δημήτρης Τσατσούλης είναι Καθηγητής Σημειωτικής του Θεάτρου και Θεωρίας της Επιτέλεσης στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών Πανεπιστημίου Πατρών.

Σημαντικότερα βιβλία του: Η γλώσσα της εικόνας (2015 - αναθεωρημένη έκδοση, 2000), Conversing Images. Photography and Surrealist Aesthetics on the Stage Writing of Societas Raffaello Sanzio (2011), Σημεία γραφής – Κώδικες σκηνης (2007), Ξενικά διακείμενα στη δραματολογία του Ιάκωβου Καμπανέλλη (2004), Αμοφητί... (2001), Η περιπέτεια της αφήγησης (1997, 2003), Σημειολογικές προσεγγίσεις του θεατρικού φαινομένου (1997, 1999). Επιμελητής της σειράς «Η Τέχνη του Θεάματος» των εκδόσεων Ελληνικά Γράμματα (32 τόμοι) και του συλλογικού τόμου Από το Αττικό δράμα στο σύγχρονο θέατρο. Μελέτες για την πρόσληψη και τη διακειμενικότητα (2008).

Έχει δημοσιεύσει άνω των 150 άρθρων σε επιστημονικά περιοδικά και συλλογικούς τόμους με αντικείμενο θεωρίες του θεάτρου, της περφόρμανς, της λογοτεχνίας, της φωτογραφίας στα ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά, ρουμανικά και σερβο-κροατικά.

Ίδρυτικό μέλος της Ελληνικής Ένωσης Κριτικών Θεάτρου και Παραστατικών Τεχνών και τακτικός κριτικός θεάτρου στην e-εφημερίδα <http://www.imerodromos.gr> και στο «greekplayproject» www.greek-theatre.gr ενώ στο παρελθόν υπήρξε τακτικός κριτικός θεάτρου στις εφημερίδες Ελευθεροτυπία, Ημερησία, στο περιοδικό Νέα Εστία (1999-2012) και άλλα λογοτεχνικά περιοδικά και επί σειρά ετών κριτικός βιβλίου (Το Βήμα, Αυγή, Αντί, Διαβάζω, κ.ά.). Υπήρξε Πρόεδρος και μέλος της Γνωμοδοτικής Επιτροπής του ΥΠΠΟ, μέλος της Επιτροπής Βραβείων ΚΟΥΝ και της Ένωσης Θεατρικών Κριτικών, της Επιτροπής Κρατικών Βραβείων Λογοτεχνίας, κ.ά. Συνεργάστηκε σε λογοτεχνικές παραγωγές της Κρατικής Τηλεόρασης ως σεναριογράφος ενώ υπήρξε συντελεστής (στην παραγωγή, δραματολογία, μετάφραση, σκηνοθεσία) θεατρικών παραστάσεων.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΣΙΤΣΙΡΙΔΗΣ

Ο George Cram Cook και οι Δελφικές Εορτές: Μια παράξενη ιστορία

Ο George Cram Cook, Αμερικανός καθηγητής, σκηνοθέτης, ηθοποιός και συγγραφέας, υπήρξε σημαντική φυσιογνωμία του Αμερικανικού Θεάτρου, καθώς πρωταγωνίστησε, μαζί με τη σύζυγό του Susan Glaspell, στην ίδρυση του πρωτοποριακού θιάσου Provincetown Players (1915-1922), με τον οποίο παρουσίασαν θεατρικά τους έργα για πρώτη φορά πολλοί νέοι δημιουργοί, ανάμεσά τους ο Eugene O'Neill. Το 1922 ο Cook ήλθε στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε στους Δελφούς, όπου διέμεινε –πολύ αγαπητός από όλους– έως το θάνατό του το 1922. Ανάμεσα στα ανεκπλήρωτα σχέδιά του ήταν να ανεβάσει θεατρικό έργο στους Δελφούς. Ως προς τη σχέση του Cook με τους Σικελιανούς και τις Δελφικές Εορτές εγείρονται αρκετά ερωτήματα: Πόσο καλά γνωριζόταν ο «κύριος Κουκ» με τους Σικελιανούς; Επηρέασε τις αποφάσεις τους ως προς το χρόνο που αποφάσισαν τη διοργάνωση των εορτών αλλά και ως προς τη συμπερίληψη θεατρικών παραστάσεων; Γιατί το όνομα του Cook δεν αναφέρεται πουθενά από τους Σικελιανούς και ξεχάστηκε στη συνέχεια σχεδόν εντελώς;

Ο Σταύρος Τσιτσιρίδης σπούδασε Κλασική Φιλολογία στην Ελλάδα και τη Γερμανία. Είναι Καθηγητής της Αρχαίας Ελληνικής Φιλολογίας και του Αρχαίου Θεάτρου στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών, του οποίου διατελεί Πρόεδρος. Έχει διδάξει στα Πανεπιστήμια Κύπρου, Saarbrücken, καθώς και στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Είναι διευθυντής του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών για το «Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο» και υπεύθυνος του διεθνούς επιστημονικού περιοδικού για το Αρχαίο Θέατρο «Λογείον/Logeion», το οποίο εκδίδεται από τις Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΧΑΓΕΡ

Δελφικές επιτελέσεις: τόποι μνήμης, τουριστικές οικονομίες και επινοημένες παραδόσεις

«Οι αρχαίοι είχαν δίκιο να χρησιμοποιούν την μεγάλη Τέχνη ως μέσο ενοποίησης του λαού πέρα από ασήμαντες και μυωπικές εχθρότητες: γι' αυτό έκαναν τις γιορτές» γράφει η Εύα Πάλμερ-Σικελιανού σχετικά με το όραμα του Άγγελου Σικελιανού για τις πρώτες Δελφικές Εορτές του 1927 (Σιδέρης, σ. 342). Το όραμα των Σικελιανών μοιάζει να επικαλείται το αρχαίο πνεύμα και να επινοεί ένα επιτελεστικό ρεπερτόριο το οποίο εγγράφει στο μνημειακό τόπο των Δελφών μια αφήγηση για το παρελθόν – μια προσέγγιση και αναπαράσταση όχι μόνο της ιστορίας του τόπου αλλά και της ιστορικής σύνδεσης της αρχαιότητας με την νεωτερικότητα. Σήμερα, 90 χρόνια αργότερα, αυτός ο τόπος μνήμης, ένα βαρυσήμαντο προϊόν της σύγχρονης τουριστικής οικονομίας, μοιάζει να νοηματοδοτείται τόσο από την αρχαία παράδοση όσο και από την νεωτερική της επινοήση. Ξεκινώντας από την ανάλυση του Έρικ Χόμπαρτσου σχετικά με την *Επινόηση της Παράδοσης* (1983) και της Νταϊάνα Τέιλορ για το *Αρχαίο και το Ρεπερτόριο* (2003), στην παρούσα ανακοίνωση ανιχνεύεται η σύμπτυξη του σύγχρονου με το νεωτερικό και το αρχαίο στη δημιουργία του τόπου και της πολιτισμικής του μνήμης καθώς και στην παραγωγή της παράδοσης και της οικονομίας των μνημειακών χώρων.

Ο Φίλιππος Χάγκερ είναι θεατρολόγος και διδάσκει στο Πανεπιστήμιο του Winchester στη Μεγάλη Βρετανία. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών και έχει κάνει μεταπτυχιακές σπουδές στο Goldsmiths College του Πανεπιστημίου του Λονδίνου (MA in Performance and Culture) και στο Royal Holloway του Πανεπιστημίου του Λονδίνου (PhD). Έχει δημοσιεύσει άρθρα για το νεοελληνικό θέατρο και την επιτελεστικότητα ριζοσπαστικών κοινωνικών κινήματων. Είναι συνιδρυτής του ερευνητικού δικτύου «Inside/Outside Europe» και συνεπιμελητής του Performances of Capitalism, Crises and Resistance: Inside/Outside Europe (Palgrave, 2015). Από το 2015 είναι επικεφαλής της ομάδας εργασίας 'Performance, Identity and Community' του βρετανικού Theatre and Performance Research Association. Τέλος, είναι συνεπιμελητής ενός αφιερώματος με τον τίτλο «Dramaturgies of Change/Change of Dramaturgies: Greek Theatre Now», το οποίο θα δημοσιευθεί το φθινόπωρο του 2017 στο Journal of Greek Media and Culture.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΨΑΛΤΗ

Η συμβολή της Εύας και του Άγγελου Σικελιανού στην ανάδειξη του αρχαιολογικού χώρου των Δελφών

“Κάνοντας το γύρο της Ελλάδας, όπως ο ιερέας με το σταυρό το γύρο του ναού, σ' απιθώνω στ' αφάλι των Δελφών»

Το πολιτιστικό καταπίστευμα των Δελφών, πλούσιο σε ευγενείς ιδέες που συνδέονται με την περιφρούρηση της ειρήνης και της ουσιαστικής συναδέλφωσης των λαών, ενέπνευσε τον Άγγελο Σικελιανό, έναν εκ των πρώτων οραματιστών μίας ενωμένης και βαθιά ουμανιστικής Ευρώπης σε συνεργασία με την αμερικανίδα σύζυγό του Εύα Πάλμερ, στη σύλληψη της Δελφικής Ιδέας, της δημιουργίας δηλαδή ενός θεσμού παναθρώπινης αλληλεγγύης ο οποίος θα ήταν δυνατό να εγγυηθεί την διεθνή εκειχειρία. Ο Σικελιανός προέκρινε τους Δελφούς, λόγω της ιστορικής σύνδεσης με την Αμφικτυονία, ως πρώτο πνευματικό κέντρο από όπου θα ήταν δυνατή η διάδοση της Δελφικής Ιδέας μέσω της προάσπισης και προβολής κάθε μορφής καλλιτεχνικής δημιουργίας, κυρίως όμως μέσω του δράματος. Παρά το γεγονός ότι το όραμα του ζεύγους Σικελιανού άρχισε να εγκαταλείπεται αμέσως μετά τη διοργάνωση των δελφικών εορτών κατά τα έτη 1927 και 1930 για λόγους που οφείλονται σε εθνικά και ιδεολογικά στερεότυπα της εποχής, τα σπέρματα της Δελφικής Ιδέας συνέχισαν να εμπνέουν κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο πολίτη. Παράλληλα η εκτενής προβολή των Δελφών στη διάρκεια του Μεσοπολέμου είχε ως αποτέλεσμα να τεθούν ισχυρές βάσεις για μία διεθνή συζήτηση ως προς την ανάγκη διάσωσης των μνημείων του ιερού, έδωσε την ώθηση για την εγγραφή των Δελφών στα μνημεία που ανήκουν στην παγκόσμια πολιτιστική κληρονομιά από την UNESCO και ως εκ τούτου στην ουσιαστική προστασία των μνημείων του δελφικού ιερού.

Η Αθανασία Ψάλτη αποφοίτησε το 1991 από το Πανεπιστήμιο Αθηνών, από το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας. Το 1999 ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές σπουδές της στο ίδιο πανεπιστήμιο. Το 1994 εισήλθε με ειδικό γραπτό διαγωνισμό στην Αρχαιολογική Υπηρεσία. Υπηρέτησε στην Κεντρική Υπηρεσία του Υπουργείου Πολιτισμού και στη συνέχεια στην ΙΑ' Εφορεία Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων ως υπεύθυνη για την Ερέτρια. Από το 2008 ανέλαβε στην ίδια εφορεία ως τμηματάρχης Μουσείων. Το Μάρτιο του 2010 τοποθετήθηκε ως Προϊσταμένη της Ι' Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων, όπου υπηρετεί έως σήμερα στη διευρυμένη πλέον Εφορεία Αρχαιοτήτων Φωκίδος Μέλος του Τοπικού Συμβουλίου Μνημείων Στερεάς Ελλάδας, της Επιτροπής Τουριστικής Ανάδειξης Δήμου Δελφών, της ειδικής επιστημονικής επιτροπής του Ναυτικού Μουσείου Γαλαξιδίου και Πρόεδρος της Επιτροπής Αποκατάστασης αρχαίου Θεάτρου Δελφών. Τα επιστημονικά ενδιαφέροντά της εστιάζονται στην τοπογραφία και την αρχαιολογία της Εύβοιας, ενώ προσφάτως ασχολείται με θέματα ανάδειξης μνημείων στην περιοχή της Φωκίδας.

II. ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ

Ο αναγνώστης θεατής

Κυριακή 2 Ιουλίου, 12.30, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ο **Σταύρος Τσακίρης** σπούδασε στη Σχολή του Εθνικού Θεάτρου και συνέχισε στη Γερμανία, την Αμερική και την Ινδία με σπουδές στη θεατρική πρακτική. Διετέλεσε καλλιτεχνικός διευθυντής στα Δημοτικά Περιφερειακά Θέατρα Καλαμάτας (1999-2002) και Κομοτηνής (1990-1993).

Δίδαξε δραματολογία και σκηνοθεσία στο Αρχαίο Δράμα στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου.

Έχει σκηνοθετήσει 86 παραγωγές στην Ελλάδα και το εξωτερικό, εκ των οποίων οι 14 είναι αρχαίες ελληνικές τραγωδίες. Σκηνοθέτησε πάνω από 15 θεατρικά έργα του παγκόσμιου ρεπερτορίου για το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Συμμετείχε στα Φεστιβάλ Επιδαύρου, Αθηνών, Βερολίνου, Βρυξελλών, Καΐρου, Τιφλίδας, Τελ Αβίβ, Μάαστριχ, Μπουτρίν, Αμβούργου, Κολωνίας, Λευκωσίας κ.α.

Συνεργάστηκε στην Ελλάδα με τους θεατρικούς οργανισμούς: Εθνικό θέατρο, Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, τα ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καλαμάτας, Κομοτηνής, Κρήτης, Ρόδου, Σερρών, Καβάλας, Λάρισας, Θεατρική διαδρομή, Θέατρο Θεώρημα, Σύγχρονο Θέατρο κ.α. Στην Κύπρο, με τον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου, Θέατρο «Ένα». Επίσης, Εθνικό θέατρο Ινδών, Εθνικό θέατρο Ισλανδίας, Theses theatre (U.S.A.), Goa Academy (Ινδία), Theater Manufacture (Germany) και σε επιστημονικά συνέδρια στην Ελλάδα και το εξωτερικό. (Η.Π.Α., Σουηδία, Ολλανδία, Ισραήλ, Γεωργία).

Δούλεψε στο κρατικό ραδιόφωνο σαν παραγωγός θεατρικών και λογοτεχνικών εκπομπών (1985-1990).

Έχει εκδώσει λογοτεχνικά κείμενα σε γνωστούς εκδοτικούς οίκους και άρθρα του για το θέατρο έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά για το θέατρο. Το 2003 ίδρυσε το θεατρικό σύνολο «Όμιτρον 2- μια εταιρεία για τις τέχνες». Παρουσίασε ως τώρα δέκα παραγωγές σε Ελλάδα και εξωτερικό και επιχορηγείται από το ΥΠΠΟ. Το 2013-2015 διηύθυνε τον οργανισμό Σύγχρονο Θέατρο- Εταιρεία Θεάτρου.

ΝΙΚΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Αναπλάσεις-μεταγραφές στην Τραγωδία: Από το «Φιλοκτήτη» του Βασίλη Ζιώγα στη «Μήδεια» της Christa Wolf

Δευτέρα 3 Ιουλίου, 12.00, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ο **Νίκος Διαμαντής** σπούδασε Θέατρο στην Θεσσαλονίκη στην Επιθεώρηση Δραματικής Τέχνης και Φυσική στο Α.Π.Θ. Ίδρυσε το Θέατρο Σημείο το 1984, του οποίου είναι καλλιτεχνικός διευθυντής μέχρι σήμερα.

Έχει σκηνοθετήσει περίπου 100 έργα στο θέατρο, στην όπερα, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση και έχει παρουσιάσει σύγχρονους συγγραφείς, Έλληνες και ξένους, πολλούς από αυτούς για πρώτη φορά στην Ελλάδα (Χάινερ Μύλλερ, Μπερνάρ Μαρί Κολτές, Λουντμίλλα Πετρουσέφσκαγια, Κώστας Κατσουλάρης, Αντώνης και Κωσταντίνος Κούφαλης κ.α.).

Είναι πρόεδρος της Επιτροπής θεατρικών βραβείων δόκιμων συγγραφέων του Υπουργείου Πολιτισμού.

Διδάσκει στο Πανεπιστήμιο Αθηνών στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών, σκηνοθεσία από το 2010 μέχρι σήμερα.

Είναι καλλιτεχνικός διευθυντής στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά.

Σκηνοθεσίες (επιλογές): Πωλ Κλωντέλ «Ο κλήρος του μεσημεριού», Αύγουστος Στρίντμπεργκ «Ονειρόδραμα», Ουίλιαμ Σαίξπηρ «Τρικυμία», «Σονέτα», Σοφοκλή «Ηλέκτρα» και «Τραχίνιες», Ευριπίδη «Μήδεια», «Ταξίδι στη χώρα της ουτοπίας»- παράσταση βασισμένη σε 6 κωμωδίες του Αριστοφάνη, Παύλος Μάτεσις «Ενοικιάζεται φύλακας άγγελος», Βασίλης Ζιώγας «Το προξενίο της Αντιγόνης», «Η κωμωδία της μύγας», «Φιλοκτήτης», «Ο Δον Κιχώτης σε νέες περιπέτειες», Γιάννης Χρυσούλης «Η επιστροφή των Τσε», «Ιστορίες της πόλης», Στέλιος Λύτρας «Ιουλιέτα των Μάκιντος», Κώστας Κατσουλάρης «Όταν ο λύκος δεν είναι εδώ», Γιάννης Παπάζογλου «Οι εξόριστοι», Αντώνης και Κωνσταντίνος Κούφαλης «Το σπίτι με τα δώρα», «Ο στρατός της Σωτηρίας», Βασίλης Κατσικονούρης «Η φανέλα» στις αναγνώσεις του Εθνικού Θεάτρου, κ.α.

ΒΙΚΤΩΡ ΑΡΔΙΤΤΗΣ

Ο Κανών της Επιδαύρου. Συνήθειες και μύθοι ενός «ιδιαίτερου» θεάτρου

Τρίτη 4 Ιουλίου, 12.30, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ο **Βίκτωρ Αρδίττης** σπούδασε Οικονομικά στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και Θεατρολογία στο Université de Paris III – Sorbonne, Nouvelle. Μαθήτευσε πλάι στους σκηνοθέτες Antoine Vitez και Γιώργο Σεβαστίκογλου, καθώς και στο θίασο Schaubühne του Βερολίνου.

Η πρώτη του επαγγελματική σκηνοθεσία ήταν το 1984. Συνεργάστηκε με τη ραδιοφωνία ως σκηνοθέτης και παραγωγός εκπομπών λόγου για το θέατρο. Το 1987 συμμετείχε στη δημιουργία του θεατρού του «Θεατρικού Αναλογίου» στο πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ Πάτρας. Το 1988 υπήρξε συνιδρυτής του «Θεάτρου Πάτρας», στη διεύθυνση του οποίου παρέμεινε για ένα χρόνο. Το 1992 συμμετείχε στη δημιουργία του εναλλακτικού πολυδύναμου κέντρου τεχνών «Φούρνος» στην Αθήνα. Το 1997 ίδρυσε το θίασο «Θέατρο του Λόγου». Υπήρξε

καλλιτεχνικός διευθυντής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος από το 2001 έως το 2004. Από το 2007 έως το 2013 ήταν Υπεύθυνος Σπουδών της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου. Δίδαξε στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών από το 1992 έως το 1998. Από το 1997 διδάσκει στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. όπου είναι σήμερα Καθηγητής Σκηνοθεσίας. Το 2008 δίδαξε ως επισκέπτης καθηγητής στο Université de Paris III. Το 2012, σε συνεργασία με τον Georges Banu, δημιούργησε τη Δελφική Ακαδημία Θεάτρου, κοινή δράση του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών με την Ένωση Θεάτρων της Ευρώπης και το Εθνικό Θέατρο. Είναι μέλος της Ένωσης Θεάτρων της Ευρώπης (Union des Théâtres de l' Europe) από το 2002.

Το σκηνοθετικό του έργο αναπτύχθηκε κυρίως στα «δημόσια» θέατρα στην Ελλάδα και το εξωτερικό (κρατικά θέατρα, φεστιβάλ, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. και επιχορηγούμενοι θίασοι) με έργα από το κλασικό και σύγχρονο ρεπερτόριο, ελλήνων και ξένων συγγραφέων, μεταξύ των οποίων πολλά πρώτα ανεβάσματα. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη σκηνοθεσία στην όπερα και το σύγχρονο μουσικό θέατρο.

ΒΑΡΒΑΡΑ ΤΕΡΖΑΚΗ-ΠΑΛΛΗΚΑΡΗ, Πανεπιστήμιο των Ορέων – Αποστολή Πηνελόπη Gandhi

Η Κρήτη κρατεί την άκρη του νήματος

Τετάρτη 5 Ιουλίου, 12.00, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

III. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

1. Η Εύα και το μήλο

Διδασκαλία: **Βασίλης Νούλας**, σκηνοθέτης και **Γκίγκη Αργυροπούλου**, θεωρητικός-σκηνοθέτης
Σάββατο 1 Ιουλίου, 09.00-12.00 & Κυριακή 2 Ιουλίου, 09.00-12.00
Αίθουσα Πολλαπλών Χρήσεων θεάτρου ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Εργαστήριο μεθοδολογίας γύρω από τη θεατρική περφόρμανς.

«Αντλώντας υλικό από τη ζωή και το έργο της Εύας Πάλμερ-Σικελιανού, στο εργαστήριο δοκιμάζονται πρακτικά τρόποι και μέθοδοι σκηνικής εργασίας της θεατρικής περφόρμανς. Είμαστε υπέρ των πολλαπλών αφηγήσεων, της υποκειμενικής ματιάς, της αισθητικής της επιθυμίας, του πετάγματος της φαντασίας, των εφευρετικών λύσεων και της εφήμερης ουτοπίας του θεάτρου».

Η Γκίγκη Αργυροπούλου είναι ερευνήτρια, θεωρητικός, σκηνοθέτης και επιμελήτρια που δραστηριοποιείται στα πεδία της περφόρμανς και της πολιτιστικής πρακτικής. Έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές στο Dartington College της Αγγλίας και είναι διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Roehampton. Έχει οργανώσει φεστιβάλ, συνέδρια, δράσεις, παραστάσεις και συμμετοχικά projects. Έχει σκηνοθετήσει παραστάσεις και site-specific projects που έχουν παρουσιαστεί σε Ελλάδα και Ευρώπη σε θέατρα και φεστιβάλ (ICA, Spielart, Φεστιβάλ Αθηνών, Εθνικό Θέατρο, Teatro Europeo, ARC, Shunt, Bios κ.α). Έλαβε το βραβείο Routledge και κείμενά της έχουν δημοσιευτεί σε επιστημονικά περιοδικά και βιβλία. Έχει διδάξει σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο σε διάφορα πανεπιστήμια της Αγγλίας. Ήταν Associate Researcher for Performance Matters (Πανεπιστήμιο Goldsmiths, Live Art Development Agency και Πανεπιστήμιο Roehampton) και Research Fellow στο Birkbeck College, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Συνεπιμελήθηκε μαζί με την Υπατία Βουρλούμη την ειδική έκδοση «On Institutions» (2015) του ακαδημαϊκού περιοδικού Performance Research.

Ο Βασίλης Νούλας γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη και ζει στην Αθήνα όπου και εργάζεται ως σκηνοθέτης με την ομάδα θεάτρου Nona Melancholia. Πρόσφατες σκηνοθεσίες του: «Τα χρόνια της αθωότητας» (κείμενο: Δ. Καπάνταης, Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, 2017), «Ο νεκρός» (κείμενο: G. Bataille, Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, 2016), «Άπνοια» (κείμενα: Μ. Ποντίκας, Διαμέρισμα στα Εξάρχεια, 2015), «Νεκρή φύση. Προς δόξα της πόλης» (κείμενο: Μ. Τσίπος, BIOS Αθήνα, 2015). Σπούδασε θεατρολογία (αριστούχος απόφοιτος του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος «Θέατρο και Παραστατικές Τέχνες» του Πανεπιστημίου Paris III – Sorbonne Nouvelle με Υποτροφία του ΙΚΥ) και εικαστικά (αριστούχος απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας). Έχει εκδώσει πέντε συλλογές ποιημάτων και πεζών στις εκδόσεις Γαβριηλίδης: Η κατασκευή της φωλιάς (2010), Οι διακοπές του κυρίου Λούνα (2012), Μπενελούξ (2013), Από τη μεριά του πάρκου (2014), Οι θείες (2017).

2. Από την ευλάβεια στην αμφισβήτηση

Σεμινάριο κινησιολογίας με θέμα την ικεσία όπως καταγράφεται στο έργο του Αισχύλου «ΙΚέτιδες»

Διδασκαλία: **Έρση Πήττα**, χορογράφος

Σχεδιασμός βασικών τεχνικών: **Λεωνίδα Μεζίλης**

Διάλεξη: **Νίκος Ιωακείμ**, σκηνοθέτης μουσικολόγος

Ξενάκης και Σικελιανοί: Μια αντιπαραβολή των Δελφικών Εορτών και της ενασχόλησης του Ι.

Ξενάκη με την αρχαία τραγωδία, με αφητηρία τις «ΙΚέτιδες» του Αισχύλου

Δευτέρα 3 Ιουλίου, 09.00-12.00 & Τρίτη 4 Ιουλίου, 10.00-12.00

Αίθουσα Πολλαπλών Χρήσεων θεάτρου ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Με βάση το δεδομένο ότι η κίνηση του Χορού μιας αρχαίας τραγωδίας πρέπει να έχει χαρακτήρα συμβολικό και όχι περιγραφικό καθότι είναι απόλυτα συνδεδεμένη με το περιεχόμενο, τα στοιχεία κινησιολογίας που προτείνονται ως εργαλεία έρευνας για μια ενδεχόμενη σκηνική υλοποίηση είναι:

- η στάση του σώματος του ικέτη που αντανάκλα την ψυχική του κατάσταση και κατ' επέκταση τη συμπεριφορά του,
- η κίνηση του σώματος και το σχήμα στο οποίο καταλήγει σε σχέση με το αντικείμενο της ικεσίας,
- η ώθηση περισσότερων σωμάτων και ο σχηματισμός στον οποίο καταλήγουν σε σχέση με το κίνητρο της ώθησης, και
- η μεμονωμένη κίνηση ενός μέλους του σώματος (χειρονομία) και ο τελετουργικός της χαρακτήρας.

Τέλος, θα γίνει αναφορά στο βασικό χαρακτηριστικό στοιχείο αυτής της τραγωδίας: Πώς δηλαδή μέσα από μία δράση που αναλαμβάνουν οι γυναίκες αυτές, καταφέρνουν, αμφισβητώντας το καθεστώς της παράδοσης, να φτάσουν στο σημείο της ανατροπής, χρησιμοποιώντας όμως σαν όπλο το ίδιο το αντικείμενο της ικεσίας τους και την εύνοια προς τον ικέτη.

Η Έρση Πήττα είναι απόφοιτος Ιστορίας της Τέχνης και Φιλοσοφίας της Αισθητικής από το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης. Είναι ιδρυτικό μέλος του Κινήματος Independance στο Παρίσι, το οποίο επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού της Γαλλίας και του Κέντρου Έρευνας Αρχαίου Δράματος στην Αθήνα. Έχει χορογραφήσει πάνω από 40 έργα αρχαίου δράματος και σύγχρονου ρεπερτορίου, τα οποία έχουν παρουσιαστεί στα Φεστιβάλ Επιδαύρου-Ηρωδείου, καθώς και σε Μεξικό, ΗΠΑ, Ολλανδία και Γαλλία. Με επιχορηγήσεις από το Υπουργείο Πολιτισμού της Γαλλίας ανέβασε έργα σε Κέντρα Πολιτισμού της Γαλλίας. Για τη δραστηριότητα της αυτή έχει πάρει τιμητική διάκριση. Για τη σκηνοθεσία της του έργου «The Legend of Eer» του Ιάννη Ξενάκη επαινέθηκε με επιστολή από τον ίδιο το συνθέτη. Το έργο παρουσιάστηκε στην Ελλάδα, ΗΠΑ και Βρετανία.

Ο Λεωνίδας Μεζίλης γεννήθηκε στην Κατερίνη και σπούδασε κλασικό και σύγχρονο χορό. Έχει χορέψει και έχει εργαστεί ως χορογράφος και σύμβουλος κίνησης σε παραστάσεις σε αρχαία θέατρα της Ελλάδας και στο Λονδίνο, όπου ζει και εργάζεται ως καθηγητής pilates και yoga. Έχει διατελέσει βοηθός της Έρσης Πήττα σε πολλές παραγωγές του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος και του Εθνικού Θεάτρου και έχει χορέψει μαζί της σε περιοδείες στις ΗΠΑ και την Αγγλία. Έχει εκπονήσει τις βασικές τεχνικές για το εργαστήριο «Ικέτιδες» που πραγματοποιείται στο Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών.

Ο Νίκος Ιωακείμ σπούδασε μουσικολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και αντι-σύνθεση με το Γιάννη Ιωαννίδη. Σπούδασε επίσης στα Κονσερβατόρια του Ρόττερταμ και της Γάνδης σύνθεση και αυτοσχεδιασμό. Στη μουσική του ασχολείται με ζητήματα όπως η σχέση μουσικής και τελετουργίας, η σκηνική συνειδητότητα της εκτέλεσης, η ρητορική και η πρόσληψη της μουσικής και η μουσική ως παύση της σιωπής. Την περίοδο 2009-12 υπήρξε ο βοηθός σκηνοθέτης της ομάδας De Helling. Έργα μουσικού θεάτρου: «Alleen voor krankzinnigen» (2011), «The falling soldier» (2016). Το 2011 του απονεμήθηκε το βραβείο Henriëtte Bosmans. Συνίδρυσε το τρίο ελεύθερου αυτοσχεδιασμού *Surd* το 2010. Ο δίσκος τους «*Surd I*» κυκλοφόρησε το 2014. Από το 2011 ετοιμάζει δύο βιβλία για τον Ιάννη Ξενάκη και έχει συμμετάσχει σε διάφορα συνέδρια γι' αυτόν. Ασχολείται με την προβολή και τη διεύθυνση των έργων του Γιάννη Χρήστου και το 2014 διοργάνωσε την Εβδομάδα Σύγχρονης Μουσικής «*Music of Choice & Music of Chance-Janni Christou*».

Η ανακοίνωση θα περιδιαβεί τις απόπειρες του Ξενάκη να πραγματοποιήσει τα οράματά του, από το 1962 με το έργο του «Πολλά τα δεινά» έως τη σύνθεση μουσικής για τις Βάκχες το 1993. Θα εξεταστούν ζητήματα όπως η σχέση του συνθέτη με τη μεταπολεμική Ελλάδα, η διεθνής θεώρησή του για την έννοια του «ελληνισμού», καθώς και η ρηζικέλευθη σκέψη του και το σημείο όπου συναρμόστηκαν οι αριστερές του καταβολές με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα και την Αθηναϊκή θεατροκρατία. Τα οράματα του Ιάννη Ξενάκη θα αντιπαραβληθούν με τις προσπάθειες του Άγγελου Σικελιανού και της Εύας Πάλμερ να αναβιώσουν την αρχαία τραγωδία μέσα από την πραγματοποίηση των Δελφικών Εορτών το 1927 και το 1930, ώστε να καταδειχθούν ομοιότητες και διαφορές. Έμφαση θα δοθεί στις *Ικέτιδες* του Αισχύλου, οι οποίες παραστάθηκαν για πρώτη φορά στη νεοελληνική ιστορία κατά τις Β΄ Δελφικές Εορτές ενώ η Επιδαύρεια παράσταση του 1964 αποτέλεσε και την πρώτη αναμέτρηση του Ξενάκη με το ανέβασμα αρχαίου δράματος.

3. Ο Ένας και το Πλήθος: Σύγκρουση και αφομοίωση

Διδασκαλία: Γιάννης Λεοντάρης

Τρίτη 4 Ιουλίου, 09.00-12.00, Αίθουσα Χορού Συνεδριακού Κέντρου & 16.30-19.30, Αίθουσα Πολλαπλών Χρήσεων Θεάτρου ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Το εργαστήριο έχει στόχο τη διερεύνηση των εργαλείων του ηθοποιού κατά τη σύνθεση και την εκτέλεση ομαδικών σκηνικών δράσεων. Κεντρικά ερωτήματα: ποιες δυναμικές αναπτύσσονται ανάμεσα στο κέντρο της σκηνικής δράσης όπως αυτό ορίζεται από την ατομική παρουσία και στις πολυπρόσωπες φυγόκεντρες τάσεις που αναπτύσσει η ομάδα; Με ποιο τρόπο αυτές οι δυναμικές οδηγούν άλλοτε στη σύγκρουση και άλλοτε στη βίαιη κατάργηση του «κέντρου»;

Ο Γιάννης Λεοντάρης είναι απόφοιτος του Τμήματος Φιλολογίας του Α.Π.Θ. και διδάκτωρ Συγκριτικής Γραμματολογίας στο Πανεπιστήμιο PARIS X-NANTERRE. Σήμερα διδάσκει Υποκριτική και Σκηνοθεσία στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου ως αναπληρωτής καθηγητής. Ως σκηνοθέτης στον κινηματογράφο, εργάστηκε από το 1987 μέχρι το 2003. Οι ταινίες του έχουν αποσπάσει τρεις φορές το Α΄ Κρατικό Βραβείο του Υπουργείου Πολιτισμού. Μετά το 2004 στρέφεται στη θεατρική σκηνοθεσία. Ιδρυτικό μέλος το 2005, της ομάδας ΘΙΑΣΟΣ ΚΑΝΙΓΚΟΥΝΤΑ, έως το 2014. Έχει συνεργαστεί με το Εθνικό Θέατρο, το θέατρο Τέχνης, τη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Ιδρύματος Ωνάση, το θέατρο του Νότου, το θέατρο της Οδού Κυκλάδων, το ΚΘΒΕ, το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Κοζάνης, το Φεστιβάλ Φιλίππων-Θάσου και την Πειραματική Σκηνή της Τέχνης ενώ με σκηνοθεσίες του έχει συμμετάσχει στο Φεστιβάλ Ανίγνηση Off και στο Φεστιβάλ Αθηνών - Επιδαύρου. Έχει σκηνοθετήσει έργα των Χόφμανσταλ, Βιριπάφ, Σαίξπηρ, Καπετανάκη, Πομμερά, Μπουλγκάκοφ, Βέλτσου και άλλων. Σκηνοθεσίες του έχουν παρουσιαστεί στο Παρίσι, τη Χαϊδελβέργη, τη Νέα Υόρκη κ.α. Από τον Ιανουάριο του 2016 μέχρι το Μάρτιο του 2017 διετέλεσε Πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου.

IV. ΕΠΙΤΕΛΕΣΕΙΣ - ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ

1. «Les larmes qu'on ne pleure pas, dans notre âme retombent toutes!» με θέμα το σώμα του καλλιτέχνη στο αρχαίο δράμα.

Φίλιππος Τσιτσόπουλος

Παρασκευή 30 Ιουνίου, 21.30, Βιντεοπροβολή, υπαίθριος χώρος κεντρικής εισόδου Ξενώνα
Σάββατο 1 Ιουλίου, 12.30-13.30, Περφόρμανς, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ποιο είναι το παρελθόν της Τέχνης που αγαπάμε; Δεν είναι δουλειά των σημερινών καλλιτεχνών να αποκαλύψουν τα μυστικά του παρελθόντος ενός έργου τέχνης; Και πόσο συχνά οι καλλιτέχνες μπορούν να επικοινωνήσουν με αυτό το παρελθόν; Μήπως το αντιμετωπίζουν ως μια εννοιολογική κατάσταση με την οποία επινοούν ένα διάλογο; Αντιπαραθέτοντας τον χρόνο ως καταλυτικό παράγοντα της ταυτότητας της Ιστορίας της Τέχνης; Μέσα από την παράσταση, ο Τσιτσόπουλος αναζητά ένα ιδιαίτερο σημείο σύγκλισης των συναισθημάτων χρησιμοποιώντας την παρωδία του Mark Twain στο μονόλογο του Άμλετ και τη θέση του Ντένι Ζαχαρόπουλου στο facebook σχετικά με την επίσκεψη πρώην Γερμανών στρατιωτών του II Παγκοσμίου Πολέμου στην έκθεση Documenta στο Kassel Γερμανία το 1992. Μια εγκατάσταση τριών βίντεο στο χώρο θα πλαισιώσουν την performance η οποία διαρκεί περίπου 50 λεπτά.

Ο καμβάς της παράστασης είναι το κλασικό κείμενο όπου μέσα στο δέρμα του περφόρμερ, κάτω από μία μάσκα, κρύβονται τρομερά μυστικά. Σύμφωνα με τον καλλιτέχνη, η παράσταση «βρίσκεται στα όρια της τρέλας με ένα πολύ ιδιαίτερο τέλος».

Ο Φίλιππος Τσιτσόπουλος είναι ζωγράφος και εικαστικός καλλιτέχνης, ο οποίος, από τη δεκαετία του 1990, διερευνά τα όρια και τις επαφές μεταξύ της performance και της ζωγραφικής. Η πρακτική του εμπλέκει το θεατή σε μια νέα μορφή θεάτρου που ενσωματώνει την παράσταση ως καταλύτη της καθημερινής μας ζωής. Χρησιμοποιεί θεατρικά στοιχεία και φροντιστηριακό υλικό, όπως μάσκες που κατασκευάζονται από ζωντανά υλικά, συμπεριλαμβανομένων των ζώων ή των φυτών. Οι εγκαταστάσεις του έχουν εκτεθεί σε διάφορους χώρους και σύγχρονα ιδρύματα τέχνης σε όλη την Ευρώπη.

2. Αργαλιός - «UrbanDig Δελφοί»

Σκηνοθεσία: Γιώργος Σαχίνης

Με τη συμμετοχή φοιτητών του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών Πανεπιστημίου Πατρών

Οργάνωση: Θεατρική ομάδα «Όχι παίζουμε / UrbanDig Project»

Σάββατο 1 Ιουλίου, 21.30, Αίθουσα Πολλαπλών Χρήσεων θεάτρου ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Η ομάδα «Όχι παίζουμε / UrbanDig Project» και η φοιτητική θεατρική ομάδα του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών παρουσιάζουν τον «Αργαλιό» του «UrbanDig Δελφοί». Με την καθοδήγηση των μελών της ομάδας «Όχι παίζουμε / UrbanDig Project», οι φοιτητές ξεκίνησαν από το χειμώνα να «υφαίνουν» ένα αρχείο για το χτες και το σήμερα του αργαλιού της Αράχοβας και των Δελφών. Το αρχείο περιλαμβάνει συνεντεύξεις από υφάντρες, χαρτογράφηση της παρουσίας του αργαλιού στην περιοχή από τις Δελφικές Εορτές μέχρι σήμερα και μελέτη για την Εύα Πάλμερ και τη σχέση της με τον αργαλιό καθώς και τη γυναίκα του τόπου. Το υφάδι της ομάδας πήρε φωτιά, μπήκε στο θεατρικό στούντιο και άρχισε να υφαίνει θεατρικούς χαρακτήρες με στημόνι το αρχείο αυτό αλλά και τις περιπέτειες συλλογής του, τη σχέση της ύφανσης με τη σύγχρονη δραματουργία και τέλος, τις νέες τεχνολογίες του διαδικτύου. Οι θεατές θα έχουν την ευκαιρία να ξεναγηθούν, ζωντανά αλλά και με οπτικοακουστικά και ψηφιακά μέσα, στη διαδρομή του «UrbanDig Δελφοί». Μια επετειακή διαδρομή, για την Εύα και το αστείρευτο παράδειγμά της.

Ευχαριστούμε ιδιαίτερα τον καθηγητή Δημήτρη Τσατσούλη για την υποστήριξη της συνεργασίας.

3. Ευριπίδου Φοίνισσαι

Σκηνοθεσία-Ερμηνεία: Βαγγέλης Στρατηγάκος

Πρωτότυπη μουσική: Βύρνας Κατρίσης

Δευτέρα 3 Ιουλίου, 20.30, Μονοπάτι Κήπων Συνεδριακού Κέντρου προς Ξενώνα

Την εποχή που ο Ευριπίδης ο Αθηναίος γράφει τις *Φοίνισσαι*, ο Πελοποννησιακός πόλεμος κλείνει ήδη είκοσι χρόνια, ενώ η Αθήνα σπαράσσεται από εσωτερικές συγκρούσεις. Τα σημάδια της παρακμής της εμφανή και αδιαμφισβήτητα: αιμοσταγή πραξικοπήματα, φόννοι δημοκρατικών και μια διάχυτη έκπτωση κάθε ηθικής αξίας.

Έτσι ακριβώς και στις *Φοίνισσες*, τα πάντα βρίσκονται υπό διάλυση. Τα δεδομένα, τα αυτονόητα, τα σταθερά, αμφισβητούνται, αποδομούνται και διαστρεβλώνονται, και οι σχέσεις μελετώνται μέσα από παραμορφωτικό φακό. «Οι λέξεις αλλάζουν σημασία», σύμφωνα με τον μεγάλο ιστορικό. Ο αδελφός είναι εχθρός και η Θήβα απειλείται από Θηβαίο. Μια πνιγηρή αγωνία για έξοδο και σωτηρία από τον εμφύλιο σπαραγμό διατρέχει τον τραγικό λόγο.

Το ιδιαίτερο γνώρισμα της συγκεκριμένης παράστασης είναι ο τρόπος χρήσης των προσωπειών και της μουσικής. Οι κινήσεις των τραγικών ηρώων, οι μορφές τους, οι ήχοι, οι φωνές και η μουσικότητα της επελαύνουσας απειλής αποτυπώνονται στα επτά προσωπεία και στην ηλεκτρονική μουσική.

Ακόμη και στην απουσία του λόγου, στις σιωπές, η κινησιολογία, τα ηχο-τοπία, η παγωμένη έκφραση του προσωπείου είναι οι προάγγελοι του ολέθρου.

Αντιθέτως, ο Χορός από τη Φοινίκη, οι *Φοίνισσες*, ένας Χορός Άλλων, είναι κατά βάση σιωπηλός· παρατηρεί, υπομένει και παραμένει παρών. Μιλά αποκλειστικά τη γλώσσα της μουσικής, των ήχων, του θορύβου.

4. Αντιγόνη μου

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΑΝΑΛΟΓΙΟ

Σκηνοθετική επιμέλεια: Ανδρέας Φλουράκης

Σκηνική ανάγνωση: Ελισάβετ Αρσενίου

Τετάρτη 5 Ιουλίου, 18.00, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

«Το “Αντιγόνη μου” βγήκε με οργανικό τρόπο, δεν σκέφτηκα ένα πλάνο πλεύσης, δεν ήξερα πού θα οδηγηθεί το έργο, το ανακάλυψα γράφοντάς το και είναι μεγάλη μου χαρά που, όπως και ο αρχαιόθεμος μονόλογός μου “Κάσσυ” δέκα χρόνια πριν, θα ακουστεί για πρώτη φορά στους Δελφούς.» Α. Φλουράκης

Ο **Ανδρέας Φλουράκης** γεννήθηκε στην Αθήνα, σπούδασε κινηματογράφο στην Αθήνα και θεατρική γραφή στην Αγγλία. Στο θέατρο εμφανίζεται για πρώτη φορά το 2001 με το συλλογικό έργο *Πίστη* (Θέατρο του Νότου). Το 2003 διακρίνεται στον διαγωνισμό μονόπρακτων του Θεάτρου Τέχνης, το 2004 του απονέμεται η υποτροφία *Fulbright*, το 2006 το έργο του *Αντιλόπες* επιλέγεται ως ένα από τα δεκαέξι καλύτερα θεατρικά της Ευρώπης στο πρόγραμμα *JANUS*, το 2008 βραβεύεται στον Διαγωνισμό Μονοδράματος 2006-2008 των UNESCO-I.T.I. ενώ το 2014 το έργο του *Ασκήσεις Για Γερά Γόνατα* επιλέγεται στην τριάδα έργων του *Eurodram*. Έργα του έχουν μεταφραστεί στα Αγγλικά, Γαλλικά, Ισπανικά, Πορτογαλλικά, Ιταλικά, Γερμανικά, Τουρκικά, Ρουμάνικα, Πολωνικά, Αλβανικά, και Φινλανδικά και έχουν παρουσιαστεί στα *Royal Court Theatre*, *Gate Theatre*, *West Yorkshire Playhouse* και *Tristan Bates* στη Μ. Βρετανία, στο Φεστιβάλ του Ελσίνκι, στα *Comparative Drama Conference*, φεστιβάλ *HotINK*, φεστιβάλ *G160*, *Lincoln Centre Theatre* στις Η.Π.Α., στα Εθνικά Θέατρα της Αλβανίας και της Ισπανίας κ.α.

V. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Θ' Εργαστήρι Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών

Υπεύθυνος καθηγητής: Νίκος Ναυρίδης

Στο τέλος θα τα καταφέρει... Από τον Ήρωα στον Αντήρωα

Παρασκευή 30 Ιουνίου – Τετάρτη 5 Ιουλίου

Αίθουσα Εκθέσεων Συνεδριακού Κέντρου

Μια έρευνα βασισμένη στην έννοια και τα χαρακτηριστικά του ήρωα και πώς οι σύγχρονες κοινωνίες διαμορφώνουν την εικόνα του ενώ παράλληλα αναπαράγουν το αντίθετο της.

Τα σύγχρονα πολιτισμικά πρότυπα διαμορφώνονται από ανοιχτά τεχνολογικά συστήματα ανταλλαγής πληροφοριών, αξιών και επικοινωνίας. Οι νέοι «σύγχρονοι ήρωες» και οι όροι που συγκροτούνται αποτελούν σήμερα δεδομένο θεμέλιο πολιτισμού.

Καθώς στις μέρες μας που η όψη της Δύσης αλλάζει κάτω από τα χτυπήματα άλλων πολιτισμών, η «ηρωική μορφή» περισσότερο από ποτέ συγκροτεί μία στάση, τη στάση που υιοθετεί η κουλτούρα έναντι του κόσμου.

Τα έργα που παρουσιάζονται δεν παραλείπουν να υπενθυμίζουν ότι: «Ήρωας είναι αυτός που κάνει ότι μπορεί»,* μεταφέροντας το πεδίο των ηρωικών διεκδικήσεων «πέραν του αδυνάτου», και πως: «Μια μέρα όλοι θα γίνουμε διάσημοι, για 15 λεπτά τουλάχιστον ο καθένας»**, εξετάζοντας την εξαφάνιση του «πρωταγωνιστή-αρχέτυπου» από τις τυποποιημένες πολλαπλές παραγωγές πρωτοτύπων και την επανεκτίμηση της στάσης μας απέναντι στον κόσμο όπως αυτή καθορίζεται από τη σύγχρονη ψηφιακή ηθική και τη χαμένη αξία του φροϋδικού εγώ.

Σε κάθε περίπτωση τα έργα που προτείνονται ελπίζουν σε έναν κόσμο λυτρωμένο από την καθημερινή αδράνεια, στόχο που ήδη χαρακτηρίζουν «ηρωικές προθέσεις».

*Roman Rolland (1866-1944)

**Andy Warhol (1928-1987)

Τμήμα Θεάτρου Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Εποπτεία-Διδασκαλία: Φιλαρέτη Κομνηνού, ηθοποιός & Στέλλα Μιχαηλίδου, ηθοποιός-χορογράφος

Βακχείας Γυμνάσματα

Κυριακή 2 Ιουλίου, 21.30, Αίθριο Συνεδριακού Κέντρου

Γύμνασμα: Το πνευματικό ή καλλιτεχνικό έργο που συνιστά απόπειρα να μετρήσει κανείς τις ικανότητές του στην προσέγγιση ενός θέματος.

Η γη τρέμει.

«Αραγε θα αξιωθώ ποτέ να σύρω με γυμνά πόδια και ιερή μανία, τους χορούς του Βάκχου όλη νύχτα, σειώνοντας το κεφάλι μου σαν...»

Ό,τι θα συγκλονίζει τον άνθρωπο, θα είναι πόνος.

Και ό,τι θα ανασκάπτει τον πόνο θα είναι ηδονικό.

Τμήμα Θεατρικών Σπουδών Πανεπιστημίου Πελοποννήσου

Δευτέρα 3 Ιουλίου, 22.30, Αίθουσα Πολλαπλών Χρήσεων θεάτρου ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Α' ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ανακεφαλαίωση. Μια προσέγγιση στη «Φαίδρα» του Γιάννη Ρίτσου.

Εποπτεία-Διδασκαλία: Ιωάννα Καραμάνου & Άννα Τσίχλη

Η θεατρική ομάδα «Mirror/IrorriM» δημιουργήθηκε το 2016 στο πλαίσιο του μαθήματος Εισαγωγή στη Σκηνογραφία και Ενδυματολογία και συνεχίζει πλέον με την εν προκειμένω παράσταση.

Η Φαίδρα έχει φτάσει πια στη συνειδητοποίηση των ερωτικών συναισθημάτων για τον Ιππόλυτο, γιό του συζύγου της, Θησέα. Στο τριαντάλεπτο απόσπασμα η «τυραννισμένη» Φαίδρα διηγείται, έμμεσα και άμεσα στον «αξιολάτρευτο αθώο» Ιππόλυτο, όλα της τα συναισθήματα. Αναπολεί κάθε στιγμή και λεπτό από την μέχρι τότε συνύπαρξή τους. Ένας μονόλογος που οδηγεί στον απολογισμό της ζωής της και ουσιαστικά καταλήγει στον επίλογο της, αφού ο μύθος την θέλει να αυτοκτονεί.

Β΄ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Οιδίπους

Εποπτεία-Διδασκαλία: Μαρίνα Κοτζαμάνη & Γιάννης Λεοντάρης

Τον Ιανουάριο του 2016 δημιουργήθηκε το καλλιτεχνικό σύνολο «Θέατρο Πλαστελίνης» από φοιτητές του τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, στο πλαίσιο του μαθήματος Θεατρική Παραγωγή. Έπειτα από συμμετοχή στο Inport Festival του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά με την παράσταση Far Away συνέχισε φέτος με το έργο Οιδίπους που παρουσιάστηκε στο Ναύπλιο σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο St Mark and St John του Plymouth και αποτέλεσε παράλληλη δράση του Φεστιβάλ Αθηνών & Επιδαύρου. Η παράσταση είναι πτυχιακή εργασία του φοιτητή Σίμου Τζιτζή στη σκηνοθεσία με επόπτες την Μαρίνα Κοτζαμάνη και τον Γιάννη Λεοντάρη. Συμπεριλαμβάνεται στο μάθημα «Θεατρική Παραγωγή» της Άννας Τσίχλη με εξεταζόμενους φοιτητές τους Αχμεντ Αμπντελαζίζ, Αγγελική Δαμιανίδου, Δέσποινα Δούφα και Τίνα Στανωτά. Βασίζεται στο μύθο του Οιδίποδα σε μετάφραση του Μ. Βολανάκη.

Η ιστορία του Οιδίποδα παρουσιάζεται μέσα από μια πιο σύγχρονη ματιά όπου ο παντοδύναμος Θεός ποδηγετεί και μεταχειρίζεται τους πολίτες μιας κοινωνίας. Μόνο που ο Θεός εμφανίζεται σαν μια πολυμορφική έννοια που πηγάζει από τις εξελίξεις της κάθε κοινωνίας καθώς και τις εσωτερικές αξίες των ανθρώπων.

Τμήμα Θεατρικών Σπουδών Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών

Εποπτεία-Διδασκαλία: Νίκος Διαμαντής

Ιόλη

Τρίτη 4 Ιουλίου, 20.00, Αμφιθέατρο Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Η επίκληση της γυναικείας ψυχής να ακουστεί σε έναν κόσμο γεμάτο φρουρός.

Η επιθυμία και η αυτοσυγκράτηση σε αντικρουόμενες λέξεις, από δύο σώματα που μάχονται για την κυριαρχία.

Φωνές ως θραύσματα από την αρχαία σιωπή της Ιόλης μέχρι σήμερα.

Τμήμα Θεατρικών Σπουδών Πανεπιστημίου Πατρών

Και ούτε που ξέρω ποια είναι τούτη η χώρα με αφορμή τους *Ορνίθες* του Αριστοφάνη

Τετάρτη 4 Ιουλίου, 21.30, Αίθριο Συνεδριακού Κέντρου

Βρισκόμαστε στην Νεφελοκοκκυγία του 2017 –στο εδώ και στο τώρα– όπου εντοπίζεται μια έντονη παρακμή. Η παλιά αίγλη έχει πια χαθεί. Η Χώρα από την άλλη πλευρά ως φυσικό πρόσωπο, έχει μετατραπεί σε έναν απόλυτο μονάρχη που κυριαρχεί πάνω στους πολίτες, που έχουν φτάσει στο σημείο, αντί να μετέχουν ενεργά στη διακυβέρνηση του τόπου τους, να είναι απλά κηπουροί και υπηρέτες του αρχοντικού της. Παρόλα αυτά, η ανάγκη για αλλαγή υπάρχει, ακόμα και αν την κρύβει η σκιά της Χώρας. Η αναζήτηση για μια νέα χώρα, για μια νέα πατρίδα που θα μπορεί να φιλοξενήσει όλους όσοι κουράστηκαν να καταδυναστεύονται από την ίδια τους την ταυτότητα. Και η ανάγκη αυτή αρχίζει σιγά-σιγά και αρθρώνεται. Σε αυτή την αυλή, στο αίθριο του αρχοντικού, αρχίζουν και ακούγονται δειλά-δειλά οι φωνές της αγανάκτησης. Και η Χώρα αντιδρά.

Η Χώρα είναι τελικά πιο δυνατή από τους πολίτες που τη δημιούργησαν; Μπορεί η επιθυμία τους να γίνει πράξη; Μπορούν να αναζητήσουν, να βρουν, να φτιάξουν αυτή τη νέα χώρα που τόσο πολύ θέλουν; Μήπως κάτι πρέπει να χαθεί για να γεννηθεί κάτι καινούριο; Μήπως το ένδοξο παρελθόν τελικά εγκλωβίζει αντί να εξελίσσει; Μήπως η χώρα για να επιβιώσει και να εξελιχθεί πρέπει να πάψει να κοιτάζει μόνο το είδωλό της, και να αρχίσει να βλέπει πέρα από την αντανάκλασή της;

VI. ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΠΑΥΛΙΝΑ ΤΣΙΑΤΣΙΟΥ

Χορός ~ από την Αρχαία Ελλάδα έως το Σήμερα...

Τετάρτη 5 Ιουλίου, 10.00, Αίθουσα Πολλαπλών Χρήσεων θεάτρου ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Από τους αρχαίους χρόνους ο χορός είναι το σύμβολο της συνειδητής παρουσίας της ζωής. Με αφορμή το Videodance «Renaissance», Αναγέννηση ξεκινάμε με εισαγωγή στις βασικές αρχές - αξίες του χορού της Αρχαίας Ελλάδας. Αναπνοή, ισορροπία, ελεύθερη κίνηση και αρμονία σώματος.

Συνεχίζουμε με βιωματικές ασκήσεις ώστε να αφυπνιστεί το σώμα και να νιώσει στο παρόν.

Αναγνωρίζουμε τις διαφορετικές ποιότητες κίνησης στις γυναίκες και στους άντρες.

Ολοκλήρωση της παρουσίασης της εξέλιξης του χορού, με έμπνευση τη χορογραφική δημιουργία μέσα από το φως της Αρχαίας Ελλάδας στο σήμερα...

Η Παυλίνα Τσιάτσιου, είναι χορεύτρια και χορογράφος. Γεννήθηκε στην Αθήνα. Άρχισε μαθήματα μπαλέτου πέντε ετών. Σπούδασε στην Επαγγελματική σχολή χορού στην Αθήνα.

Έπειτα από διαγωνισμό έγινε δεκτή στην Ακαδημία κλασικού και σύγχρονου χορού στη Βάρνα. Η αγάπη και το πάθος της για το χορό την οδήγησαν από το 2002 στο Παρίσι. Ολοκλήρωσε το Μεταπτυχιακό της (Université Paris VIII) Art de la Scène et du Spectacle /χορός- χορογραφία.

Στη Γαλλία συνεργάστηκε με ομάδες σύγχρονου χορού Peter Goss, Compagnie Movimiento, Ishikawa Fukurow Ballet Company, Digital flesh με περιοδείες Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία.

Το 2014 συμμετείχε στη μικρού μήκους ταινία "milía" (Official Selection Festival International Dança em foco – RJ 2015, AVDP 2016). Στη συνέχεια δημιούργησε την πρώτη της χορογραφία "Renaissance" (Official Selection AVDP 2015, Αναγεννησιακό Φεστιβάλ Ρεθύμνου 2017).

Από το 2015 συμμετέχει ως Ιέρεια στην τελετή Αφής της Ολυμπιακής Φλόγας.

Ζεί μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας συμμετέχοντας σε παραστάσεις, χορογραφίες, βίντεο χορού και ταινίες.

Ελένη Σικελιανού, ποιήτρια-Καθηγήτρια Λογοτεχνίας, Πανεπιστήμιο Brown

Working with family history as a poet: my great grandparents at Delphi

Μελετώντας την οικογενειακή ιστορία ως ποιήτρια: Οι πρόγονοί μου στους Δελφούς

Δευτέρα 3 Ιουλίου, 17.30, Αίθουσα ΔΙΟΝΥΣΟΣ

VII. ΘΕΑΤΡΟ ΦΡΥΝΙΧΟΣ

Νίκου Καζαντζάκη ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΓΚΡΕΚΟ

Παρασκευή 30 Ιουνίου, 21.30
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Θεατρική προσαρμογή-σκηνοθεσία-εικαστικά: Τάκης Χρυσικάκος
Συνεργάτης-σκηνοθέτης: Εμμανουέλα Αλεξίου
Επιλογές τραγουδιών: Χαΐνης Δημήτρης Αποστολάκης – Γεωργία Νταγάκη
Φωτισμοί: Ντίνος Μεταλίδης

*«Αλάκερη η ψυχή μου μια κραυγή κι όλο μου το έργο το σχόλιο στην κραυγή αυτή.
Φωνάζω τη μνήμη να θυμηθεί, περμαζώνω από τον αέρα τη ζωή μου, στέκουμαι σαν στρατιώτης και
κάνω την αναφορά μου στον Γκρέκο, γιατί αυτός είναι ζυμωμένος από το ίδιο κρητικό χώμα με μένα
και καλύτερα απ' όλους τους αγωνιστές που ζουν η που έχουν ζήσει μπορεί να με νιώσει».*
Ν. Καζαντζάκης

Η «Αναφορά στον Γκρέκο» είναι το τελευταίο έργο τού μεγάλου Έλληνα συγγραφέα, ένα είδος πνευματικής αυτοβιογραφίας ή, όπως τη χαρακτηρίζει ο ίδιος ο Καζαντζάκης, μια «αναφορά», με τη στρατιωτική έννοια του όρου, σχετικά με τους στόχους του και τις προσπάθειές του. Στην παράσταση πρωταγωνιστούν ο Τάκης Χρυσικάκος, που ερμηνεύει το Νίκο Καζαντζάκη και πρόσωπα του έργου καθώς και η Γεωργία Νταγάκη, που με τη λύρα και το τραγούδι της συνομιλεί με τους πρωταγωνιστές του, τον Καπετάν Μιχάλη, τον Αλέξη Ζορμπά, τον Δομήνικο Θεοτοκόπουλο και την ωραία Ελένη του Ομήρου! Συμμετέχει ο μουσικός Χρυσόστομος Καραντωνίου με κλασική κιθάρα. Η παράσταση γίνεται σε συνεργασία με τις Εκδόσεις Καζαντζάκη και με την αιγίδα της Περιφέρειας Κρήτης, με παρουσιάσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Βόρεια Ελλάδα καθώς και σε πανεπιστήμια και πόλεις της Ευρώπης και της Αμερικής, υπό την αιγίδα της Γενικής Γραμματείας Απόδημου Ελληνισμού του Υπουργείου Εξωτερικών.

Η παράσταση των Δελφών είναι καλλιτεχνική συνεργασία του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών με τον Τάκη Χρυσικάκο και την εταιρεία παραγωγής «Γίνονται Έργα».